

Οι καλές μέρες

Οι μέρες της ευτυχίας πέρασαν
και δεν το ξέραμε,
στο εξής πρέπει να ευτυχήσουμε στη δυστυχία,
να την κάνουμε να μπάζει από ευτυχία,
να της μοιάζει
σαν η καλύτερή της εφεδρεία.

Πρέσπες

Είναι ώρες-ώρες θάλασσα κι οι Πρέσπες,
μεγάλη, πρασινο-γάλαζη και γκριζα,
δεν την περνάς με καντιλλάκ ούτε με βέσπες·
εδώ λόγια πολύγλωσσα και τ' άλογο πειθήνιο
σέρνει το κάρο με γκιούμια από αλουμίνιο
σύρριζα στων βράχων την ξέξασπρη μαρκίζα.

Τόπος τερματικός. Παλιές σκιές
από φως πλάγιο και πιωμένο
περιπολούν άοπλες. Βαραίνουν οι φασολιές,
το νερό αραιώσε, γδέρνεται η βάρκα
στην περιττή ακρογιαλιά· τα βράχια πέτρινες μασέλες,
τα οστά του Σαμουήλ γδυτά χωρίς τη σάρκα.

Γελάδια βόσκει στ' αναδυμένα μέρη
το παιδόπουλο· προσεχής Έλληνα από χέρι,
αξύριστος, λιγνός, λείψανο αχνό στ' αγέρι
τα σαλαγάει σφυρίζοντας με το στόμα και το χέρι.

Η Στίξη

Περί Ποιητικής

Σου απευθύνομαι για την ψηφιακή εποχή
που σε περιμένει, να μην ξεχάσεις
από τη νεαρή σου ηλικία
να εκφωνείς τα λόγια σου με εμπιστοσύνη,
η φωνή σου να κυμαίνεται,
να μάθει να κοντοστέκεται
όπως οι σερβιτόροι που αναγγέλλουν το μενού:
Φασολάκια λαδερά, φασόλια φούρνου, πιαζ·
αρακάς, τουρλού, μελιτζάνες ραγού και μπάμιες·
μοσχάρι κατσαρόλας, μοσχαράκι ψητό
με άσπρη σάλτσα· έχω και κοκκινιστό
με τις άνω τελείες της βιοπάλης
σε μια ταβέρνα στον Πύργο της Ηλείας.
Τον βοηθούσε η κόρη που κάτι σπουδάζει
αλλά είχε να φάει πολλά ψωμιά ακόμα
η άχρωμη μπέμπα για να τον φτάσει
στα πραγματικά γράμματα.

Ο Χάρος

Περί Ποιητικής

Για την ώρα νικάει αυτός
αλλά θα τον ισοφαρίσω
όταν θα του έχω πεθάνει
και κηδεμένος με σακάκι φωτεινό κίτρινο,
με παπουτσίχρωμη γραβάτα και γραβατιές κάλτσες
και με τη σκελέα της Σκουάντρα Ατζούρα από μέσα
και τον φίλό μου κασκορσέ, η ωνιά του θα έχει περάσει
και δεν θα μπορεί να με χαλάσει άλλη φορά
γιατί όταν θα έχω σκορπιστεί
μετά από την ήττα στα μαρμαρένια αλώνια
σαν στάχτες στο γυαλί,
εκείνος δεν θα επιχειρήσει τίποτα
γιατί θα αναιρούσε την ιδιότητά του,
γι' αυτό θα συμπορευόμαστε παράλληλα
εκείνος τεθλιμμένος Χάρος όλο πλήξη
ενώ εγώ έχοντας ξεμπερδέψει μία και καλή,
θα είμαι ολόνεκρος σταυροκούμπωτος ή δίπετος,
παστεριωμένος στους στίχους
που για την ώρα αιωρούνται στην ατμόσφαιρα
σαν γύρη από φτερά
τιναγμένα σαν μικρά χαλιά
στην τύχη.